

ΤΟ ΣΚΗΝΙΚΟ ΤΗΣ ΕΝΑ ΡΑΕΤΣΧ ΒΙΙΓ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΑΠΛΟ. Εσωτερικός χώρος, σαλόνι , καναπές, οθόνη. Αίμα στη γωνιά. Αίμα που ακυρώνει όλα τα άλλα. Όπως στο κείμενο της Τζόις Κάρολ Όουτς. Ο φόνος που φέρεται να έκαμε ο γιος του ζευγαριού Φρανκ και Έμιλι Γκούλικ έχει ακυρώσει την προηγούμενή τους καθωσπρέπει ζωή, το καλό τους όνομα στην κοινωνία, τις γλυκιές αναμνήσεις του παρελθόντος. Έχει φέρει σε κατάσταση δυσλειτουργίας όλα τα μέχρι τότε ενεργά πιστεύω τους, έχει εξουδετερώσει τις αξίες που τους στηρίζαν και τους έθρεφαν μια ζωή. Με άλλα λόγια, τους έχει αφαιρέσει την ταυτότητά τους.

Το ζευγάρι ανακρίνεται από τα μέσα. Είναι ανυπόφορο να δίνεις συνεντεύξεις μπροστά στην κάμερα με την ταυτότητα αφαιρεμένη, με το πρόσωπο γυμνό από την αυτοεικόνα, με την οποία έζησες τόσα χρόνια. Η δική τους (μέχρι τότε) αλήθεια αντιπαράβalletαι με τα γεγονότα που παρουσιάζουν οι «ανακριτές» τους, οι τεκμηριωμένες με τις φωτογραφίες δικές τους αξίες («Πατρίς, Θρησκεία, Οικογένεια», «Home, Sweet Home») δεν αντέχουν την αντιπαράθεση με την εικόνα ενός έφηβου κοριτσιού που βασανίστηκε και δολοφονήθηκε από το γιο τους, όπως επιμένουν οι «ανακριτές», στο υπόγειο του σπιτιού τους. Οι Φρανκ και Έμιλι Γκούλικ ανήκουν στη (μεγαλύτερη απ' όλες) κατηγορία ανθρώπων, για τους οποίους η πίστη στη δική τους αλήθεια αποτελεί το παν. Το «μη ερεύνα» αποκτά

για τους Γκούλικ κυριολεκτική σημασία, καθώς αρνούνται να δεχτούν τα ευρήματα της έρευνας. Σε τόνο ψυχρής ανάκρισης, τους υποβάλλονται ερωτήσεις υπαρξιακές, ίσως τις σημαντικότερες που υποβάλλει ο άνθρωπος στον εαυτό του από τον καιρό του , π.χ., Οιδίποδα, για την ελευθερία των ανθρωπίνων πράξεων, για το προκαθορισμένο της «μοίρας». Η αδυναμία να συλλάβουν το νόημα των ερωτήσεων, η προσπάθειά τους να βρουν καταφύγιο στα στερεότυπα που μέχρι τότε τους εξυπηρετούσαν είναι ένα από τα σκηνοθετικά και υποκριτικά ζητούμενα της παράστασης, με το εξίσου σημαντικό δεύτερο, την εξερεύνηση του αβάσταχτου πόνου των γονιών. Ο Νικόλας Κουρουμτζής φροντίζει στην παράστασή του όλες τις πτυχές του κειμένου της Όουτς, βρίσκει δικαιολογημένους τρόπους σκηνικής υλοποίησής τους. Π.χ., χρησιμοποιεί την προβολή στην οθόνη παράλληλα με τη ζωντανή δράση, αποδίδοντας έτσι την παγίδευση των ηρώων του στα χέρια των μέσων. Από τα ουσιαστικότερα επιτεύγματα της παράστασης είναι οι υποκριτικές δουλειές της Ερμίνας Κυριαζή και του Ανδρέα Βασιλείου, που άντεξαν το μόνιμο γκρο πλαν, που έπαιζαν με εσωτερικότητα και δύναμη, κερδίζοντας το δικαίωμα να κατατάξουν τους ρόλους τους στα προσωπικά τους επιτεύγματα.

«Δυσσαρμονίες» της Τζόις Κάρολ Όουτς από την ΕΘΑΛ.

Σκηνοθεσία: Νικόλας Κουρουμτζής.

Σκηνικά/Κοστούμια: Ενα Paetsch Wiig.

Σχεδιασμός φωτισμών: Νικόλας Κουρουμτζής.

Παίζουν: Ανδρέας Βασιλείου, Ερμίνια Κυριαζή.